

Rb Den Haag, 19 november 1940, Kleinwort v Mannesmann

OCTROOIRECHT – PROCESRECHT - IPR

Plaats Nederlandse octrooien

[dat naar het oordeel der Rechtbank deze beslagen octrooien zich bevinden bij Mannesmann, derhalve niet in Nederland](#)

Bevoegde rechter voor beslag op NL octrooi buitenlandse rechthebbende

[Vereiste van inschrijving beslag in octrooiregister Octrooiraad te Den Haag maakt Haagse rechtbank bevoegd](#)

dat art. 4 der Octrooiwet voorschrijft, dat het procesverbaal van inbeslagneming van een Nederlandsch octrooi moet worden ingeschreven in de openbare registers van den Octrooiraad – d.i. dus te 's-Gravenhage --en die omstandigheid den President van deze Rechtbank dan ook bevoegd maakt om de bedoelde vergunning te geven; dat dan echter ook de vordering tot van waarde verklaring van het beslag bij deze Rechtbank dient te worden ingesteld, en de Rechtbank daardoor tevens bevoegd is om kennis te nemen van de hoofdvordering. die de geldigheid van het beslag beheerscht;

Vindplaatsen: NJ 1940, 1132

Rb Den Haag, 9 november 1940

(Feith, van Wageningen, Paulus)

(...)

De Engelsche Vennootschap onder de Firma Kleinwort. Sons & Co, gevestigd en kantoorhoudende te Londen, eischeres in conventie, gedaagde in reconventie, procureur Mr. P. J. de Kanter,

tegen:

de Deutsche Vennootschap Mannesmannroehrenwerke, gevestigd en kantoorhoudende te Düsseldorf, geen bekende plaats van vestiging of kantoor in het Koninkrijk hebbende, gedaagde in conventie, eischeres in reconventie, procureur Mr. L. J. van Gelein Vitringa.

(...)

Jn rechte:

I n conventie:

O. dat partij Mannesmann de exceptie van onbevoegdheid heeft opgeworpen. zoodat de Rechtbank eerst zal moeten onderzoeken of zij bevoegd is om kennis te nemen van dit geschil tussen partijen, die beide in het buitenland gevestigd zijn;

O. dat Kleinwort vordert, dat Mannesmann zal worden veroordeeld tot betaling van een zeker bedrag, en tevens dat van waarde zal worden verklaard een conservatoir beslag, dat zij met verlof van den President dezer Rechtbank, op een drietal Nederlandsche octrooien van Mannesmann heeft gelegd:

O. dat naar het oordeel der Rechtbank deze beslagen octrooien zich bevinden bij Mannesmann, derhalve niet in Nederland; .

O. dat zulks echter niet de consequentie met zich brengt, dat geen enkele president bevoegd zou zijn om de in art. 764 Rv. bedoelde vergunning tot beslaglegging te geven. doch integendeel moet worden aangenomen, dat zoodanige vergunning kan worden verleend door iederen president, tot wiens rechtsgebied het beslag door de omstandigheden wordt gebracht; dat art. 4 der Octrooiwet voorschrijft, dat het procesverbaal van inbeslagneming van een Nederlandsch octrooi moet worden ingeschreven in de openbare registers van den Octrooiraad – d.i. dus te 's-Gravenhage --en die omstandigheid den President van deze Rechtbank dan ook bevoegd maakt om de bedoelde vergunning te geven; dat dan echter ook de vordering tot van waarde verklaring van het beslag bij deze Rechtbank dient te worden ingesteld, en de Rechtbank daardoor tevens bevoegd is om kennis te nemen van de hoofdvordering. die de geldigheid van het beslag beheerscht;

O. dat de exceptie van onbevoegdheid dus wordt verworpen;

O. dat Kleinwort echter in zijn vorderingen niet kan worden ontvangen: . dat immers art. 12 van de verordening van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied d.d. 24 Juni 1940 no. 26 bepaalt, dat eene Engelsche vennootschap gelijk eischeresse eene vordering als de onderhavige niet (verder) geldend kan maken tegen een Deutsche vennootschap als gedaagde;

O. dat eischeresse dus ook veroordeeld zal moeten worden in de proceskosten. overeenkomstig het laatste lid van voormeld art. 12:

O. dat PI'. twisten over de vraag. welke kosten i. c. als proceskosten aangemerkt moeten worden; dat echter volgens art. 2.5 van voornoemde verordening de Commissaris-Generaal voor Financiën en Economische Zaken in gevallen van twijfel, die zich bij de toepassing dier verordening voordoen, bindende beslissingen kan nemen, en ten processe vaststaat. dat zulk eene beslissing op 19 Juli 1940 is gegeven, en dat daarbij is bepaald, dat onder de in art. 12 lid .5 vermelde "kosten van het proces" zoowel de gerechtelijke als de buitengerechtelijke kosten begrepen moeten worden;

O. dat niet betwist is, dat partij Mannesmann voor de behandeling van deze procedure in conventie en in reconventie in totaal f 1100 heeft betaald aan hare advocaten en procureurs;

In reconventie:

O. dat nu in conventie het (inmiddels reeds opgeheven) beslag niet van waarde wordt verklaard, dit als onrechtmatig gelegd moet worden aangemerkt;

O. dat het beslag Mannesmann heeft verhinderd om vrijelijk over haar beslagen octrooien te beschikken, en zulks in het algemeen de mogelijkheid van schade impliceert;

O. dat de vordering in reconventie dus kan worden toegewezen.

